

Conor Fitzgerald

Kapitale fout

Vertaald door
Onno Voorhoeve

Anthos|Amsterdam

I

Op de foto op zijn bureau toonde Antonio met een brede glimlach een gouden medaille en een blauwe plaquette met de tekst MANAGER VAN HET JAAR.

Hij had moeite die glimlach te reproduceren nu er een Chinees stel en twee politieagenten – de ene verveeld, de andere vijandig – voor hem zaten. De verveelde zat het verst van hem verwijderd en kleurde goed bij de grijze muur. Hij zag eruit als een verwende pater en sprak amper. De vijandige had vanwege zijn hoge voorhoofd en vroeg beginnende kaalheid wel iets weg van een grote denker of een dichter.

‘Zeg tegen die jappenkoppen dat als ze te beroerd zijn om op het bureau aangifte van beroving te komen doen, ze ook niet kunnen verwachten dat we het verlies van een Nikon-camera topprioriteit geven. Ze mogen blij zijn dat we gekomen zijn. Geen aangifte, geen onderzoek,’ sprak de dichter.

Antonio stak afwerend zijn hand op. ‘Alstublieft, agent...’

De politieman sloeg boos met zijn hand op de strepen op zijn uniform.

‘Het spijt me, ik weet niet wat die drie V’s precies inhouden.’

‘*Assistente capo.*’

‘Alstublieft, u schrikt onze gasten af.’

‘Hoezo? Begrijpen ze opeens wat ik zeg, dan?’

‘Uw toon. En het zijn geen Japanners, maar Chinezen.’

‘Maakt dat wat uit, dan?’

Antonio toonde het terugdeinzende Chinese stel zijn breedste

glimlach. Hij overhandigde de agent met het hoge voorhoofd twee keurig uitgetypte blaadjes en zei: ‘Dit is een verklaring met de tijd en de plaats van de beroving en de details van de gestolen goederen. De beschrijving van de aanvaller stelt niet veel voor, maar ze zeggen wel dat hij een puntig mes had.’

‘O, een puntig mes?’ De agent gooide de papieren terug op het bureau. ‘Als ze hier iets mee willen, moeten ze naar het bureau komen om aangifte te doen.’

Het had Antonio twee uur slijmen, glimlachen, buigen en overreding gekost, gevolgd door een uur moeizaam vertalen van krom Engels naar Italiaans. Uiteindelijk had hij bijna de hele verklaring zelf maar voor ze opgesteld, zoals hij dat eerder ook voor anderen had gedaan. Hij verdacht het stel, of in elk geval de man ervan dat hij meer spullen had opgevoerd dan er gestolen waren. Het was inmiddels elf uur ’s avonds. Het zou fijn zijn, bedacht hij, als de vloer open zou splijten en de agenten en de Chinese gasten gillend in de diepte zouden verdwijnen om door het hellevuur verteerd te worden. Dan kon hij zich eindelijk tussen de gesteven hotellakens te ruste leggen.

Anderhalf jaar geleden was de eerste hotelgast beroofd. Vanavond kwam de teller op drieëntwintig te staan, dus gemiddeld was dat meer dan één beroving per maand. Hij had zelfs een template op zijn computer aangemaakt voor het doen van aangifte van beroving en het opstellen van claims voor de verzekering. Het hotel begon de reputatie te krijgen dat het in een gevaarlijke buurt stond, wat niet het geval was. Het hoofdkantoor had een memo gestuurd waarin alle medewerkers verzocht werd het woord ‘vervelend’ te vermijden als er over het hotel gesproken werd. Het aantal boekingen was gedaald en hij had drie medewerkers moeten ontslaan. Zijn naam werd geassocieerd met tegenslag. Gasten die worden beroofd vertrekken met een slecht gevoel, vertellen het hun vrienden, schrijven brieven en zetten, zoals een keer gebeurd was, alles met naam en toenaam op een heel populair blog. Ook ambassades waren aangeschreven. Bij de laatste prijsuitreiking was hij niet manager van het jaar geworden.

‘Mijn baan staat op het spel,’ zei hij.

‘Dat is niet ons probleem,’ zei de agent.

‘Ik dacht altijd dat berovingen wel een politiezaak waren,’ zei Antonio. ‘Wat is uw naam, trouwens?’

Het enorme voorhoofd werd rood en de agent stond op. ‘Wat is dat nou weer voor een lulvraag?’ brulde hij.

Antonio glimlachte zijn tanden bloot naar het Chinese stel en maakte met zijn linkerhand een geruststellend gebaar dat er niets aan de hand was en dat alles volgens plan verliep.

‘Gewoon een vriendelijk verzoek. Ik kan u niet de hele tijd assistente capo blijven noemen.’

‘Dan noem je me capo. En val ons niet lastig met dit soort gezeur.’ Hij pakte de aangifte op en gooide hem terug op het bureau. De blaadjes dwarrelden neer voor de Chinese man, die een bepaald woord een aantal keer herhaalde, een pen pakte en twee artikelen van de lijst met gestolen goederen schrapte.

Antonio ademde door zijn neus en probeerde te genieten van zijn parelgrijze pak en zijn witte overhemd. Bij eenzame vrouwen in het hotel viel hij in de smaak. Hij was op zijn dertigste nog niet binnen, maar hoopte op zijn veertigste wel miljonair te zijn. Hij was in elk geval geen politieagent. Als deze periode van tegenspoed voorbij was, zou hij doorstoten naar de top van de hotelketen. Binnen twee jaar zou hij zijn studie hebben afgerond. Hij sprak vloeiend Engels, een taal die hij verafschuwde, Spaans, een taal die hij geweldig vond, Frans, wat Duits, een paar woordjes Japans en ook wat Chinees, wat hij veel makkelijker onder de knie had gekregen dan hij had durven hopen.

Hij richtte zich in het Engels tot het Chinese stel en doorspekte zijn woorden met een paar Chinese beleefdheidsfrases die geen enkele indruk leken te maken. Hij bezwoer ze dat alles in orde was. De politie was op dit moment al de straten van Trastevere aan het uitkammen om de man te vinden die hen had beroofd. Ze hoefden niet het volledige bedrag voor hun kamer te betalen. Het hotel zou er alles aan doen om hun verdere verblijf zo aangenaam mogelijk te maken.

Toen ze de deur uit liepen, keken de Chinese toeristen hem met een ongelovige gezichtsuitdrukking aan die hij ook bij de Koreaan-

se, Japanse, Spaanse, Engelse, Franse, Duitse en Amerikaanse gasten had gezien. Er was kennelijk zoiets als een universele gezichtsuitdrukking om een hekel aan hotelmanagers kenbaar te maken.

Hij stopte de afgewezen aangifte van beroving in een la, toonde de twee politieagenten zijn beste jongensachtige grijns en haalde zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen: wat moet je met dat soort mensen?

‘Mijn excuses hiervoor. Een drankje misschien?’

Het voorhoofd fronste en twee priemende ogen keken hem aan. ‘We drinken niet onder werktijd.’

‘Sorry, ik dacht er niet bij na. Nou ja, als u een keer trek heeft in een versnapering, en dan bedoel ik een snack of een sandwich of zoiets, aarzel dan niet om even binnen te wippen. U hoeft alleen maar mijn naam te noemen, eh... capo.’

‘Assistente capo Rospo, en dit is agent Di Ricci.’

Antonio's handen jeukten om deze twee holbewoners aan te klagen wegens plichtsverzuim. Maar hij zou geduld hebben en beginnen met beelden van de bewakingscamera waarop ze zonder te betalen aan het eten en drinken waren. Daarna zou hij met aanvullend bewijs komen en zijn personeel een voor een laten getuigen. Ooit, zo beloofde hij zichzelf, zou hij de baas zijn van alle hotels van Hudson & Martinetti in Italië en zou die klootzak met dat rare hoofd opeens op straat staan. Hij glimlachte hem nogmaals vriendelijk toe en zei: ‘Ik ben erg blij met uw komst.’

De deur van zijn kantoor werd opeens opengegooid. Rospo sprong op en had zijn pistool al bijna getrokken.

Twee jonge Duitse toeristen, een vrouw en een jongere man – nog bijna een kind –, kwamen binnen strompelen en lieten zich in de stoelen vallen waarin net nog het Chinese stel had gezeten. De vrouw leek de slappe lach te hebben. Een lucht van rook en bier vermengde zich met de geuren van politiezweet en Chinese knoflook die zijn smetteloze kantoor al hadden verontreinigd.

‘*Wir haben eine Leiche gefunden! Einen Landstreicher,*’ zei de vrouw. Ze legde de man die nog geen woord gezegd had teatraal het zwijgen op, wees naar de agenten en zei: ‘*Schon? Italienische Gründlichkeit.*’ Ze giechelde.

De man, die zoveel gedronken had dat zijn ogen glansden, haalde een in de lobby gratis te verkrijgen stadsplattegrond tevoorschijn, toonde die aan Antonio en zei in het Engels: 'Ik heb de plek omcirkeld. Volgens mij is het daar. De politie is er wel snel bij, zeg.'

'Ik heb de pest aan bezopen noorderlingen. Wat hebben die twee idioten te melden?' wilde assistente capo Rospo weten.

'Volgens mij zeggen ze dat ze een lijk hebben gevonden,' zei Antonio.

Het verschil tussen iemand dood wensen en een dood iemand wensen viel niet makkelijk uit te leggen. Agenten bij de afdeling ernstige delicten begrepen het meteen, maar bij buitenstaanders kwam het over als een onderscheid dat alleen een psychopaat kon maken.

Alles afwegend was inspecteur Caterina Mattiola blij dat ze in alle vroegte uit haar warme bed werd gebeld omdat er in de straten van Trastevere een dode man was aangetroffen en haar aanwezigheid gewenst was.

Sinds ze van de vreemdelingenpolitie was overgeplaatst naar de afdeling ernstige delicten van de *Squadra Mobile*, had ze alleen nog maar papierwerk gedaan. Ze was er goed in, beter dan de mannen, maar ze wist wat er gebeurde met vrouwen die zich onmisbaar maakten bij het uitvoeren van een ondankbare taak.

Ze had een paar dagen eerder een groot risico genomen door naar haar baas, commissaris Blume, te stappen en te vragen of ze researchwerk mocht doen. Toen ze later die week haar ouders bezocht, probeerde ze haar vader uit te leggen wat ze had gedaan. Haar baas had haar niets beloofd, maar toch had ze het gevoel dat er sprake was van een doorbraak. Ze vroeg zich af of haar vader dat idee ook had. Of was ze te optimistisch?

Toen ze hem daar aan tafel zag kauwen op zijn laatste hap, met zijn hoofd achterover en zijn handen om zijn mes en vork geklemd alsof hij met moeite het stuur van een onzichtbare fiets in bedwang hield, vroeg ze zich opeens af of hij wel iets van haar woorden begrepen had.

‘Wanneer was dat?’ zei hij uiteindelijk.

‘Wanneer was wat?’ vroeg haar moeder die opeens uit de keuken binnenkwam met een aluminium koffiepote en twee dikke witte kopjes.

‘Waar heb je het over, Arnaldo?’

Ze liep om de tafel heen en zette de kopjes voor hen neer. ‘De suiker staat in de keuken, maar die heb ik niet meegenomen omdat ik weet dat jullie allebei geen suiker gebruiken. Voorzichtig, Arnaldo, anders brand je je hand weer. Ik zou even wachten tot hij niet meer sist. Schenk nog maar even niet in. Ik hoef natuurlijk niet. Ik drink geen koffie meer sinds mijn operatie.’

Haar man gaf haar de gelegenheid haar rondje om de tafel af te maken en weer te versnellen op het laatste rechte stuk naar de keuken. Toen ze de kamer uit was, ontspande hij zijn tot vuisten gebalde handen en legde zijn bestek op tafel. ‘Wanneer was dat?’

‘Drie dagen geleden,’ zei Caterina. ‘Op dinsdag. Sindsdien is er niets gebeurd. Maar er waren ook geen zaken.’

‘Geen moorden in Rome?’

‘Een paar berovingen, waarschijnlijk het werk van één persoon. Maar geen moorden in ons district. Het weekend komt eraan. Dat is altijd gunstig voor moorden,’ zei ze.

‘We kunnen alleen maar hopen,’ zei haar vader. Hij dronk zijn koffie op en keek nog even naar de bodem van het kopje om er zeker van te zijn dat er niets meer over was. ‘Als je inderdaad op een moord gezet wordt,’ zei hij, ‘moet je maar niks tegen je moeder zeggen. Ze denkt nog steeds dat je paspoorten uitgeeft.’

‘Goed,’ zei Caterina. Ze kuste hem op zijn voorhoofd, het minst gerimpelde en minst tragische deel van zijn gezicht, en stond op. Bij de voordeur hing ze haar schoudertas om, pakte een zware plastic tas met fruit die ze ondanks haar protesten dat ze al omkwam in het fruit toch van haar moeder meekreeg, en vertrok.

Ze wreef in haar ogen en richtte zich weer op het heden. Ze moest meteen naar de plaats delict gaan. Ze probeerde zich te herinneren welk adres de centralist had opgegeven, maar ondanks dat ze het nog geen minuut geleden had gehoord, was het al opgegaan in haar na-ijlende droom over gekleurde fonteinen en vechtende

baby's. Elia lag naast haar. Hij was al negen. Te groot om nog bij zijn moeder te slapen.

Ze ging snel overeind zitten om te voorkomen dat ze weer in slaap viel.

Ze belde haar ouders met het verzoek om op Elia te komen passen. Haar moeder zei dat ze meteen de deur uit ging en dat ze erop rekende dat Caterina op haar wachtte.

Caterina had haar kleren van de vorige dag alweer aangeschoten. Als dit vaker ging gebeuren, zou ze voortaan 's avonds douchen en elke avond schone kleren klaarleggen.

'Ik kan niet wachten. Ik moet nu gaan. Het is een spoedgeval.'

'En als hij nu wakker wordt in een leeg huis?'

'Hij weet dat dat kan gebeuren. Ik zal hem bellen. Hij weet dat jij komt.'

'Ik ben er zo. Ik wil dat je wacht. Dat moet gewoon. Wat ben je voor een moeder...'

'Ik moet ophangen, mama. Waarschijnlijk zie ik je nog bij het hek als ik vertrek.'

'Wat heeft er nu zo'n haast dat...'

Caterina hing op, legde de laatste hand aan haar toilet en kuste Elia, die nog lekker lag te slapen en naar warm brood rook. Ze hing een leren tas om haar schouder, trok de voordeur achter zich dicht, maar draaide hem niet op slot. Dit tot verdriet van haar moeder, die haar altijd waarschuwde dat ze het de zigeuners wel makkelijk maakte om de deur in te trappen en haar enige kleinzoon te stelen.

Caterina had geprobeerd om haar die fobie uit het hoofd te praten, maar dat was onbegonnen werk. 'Zigeuners stelen geen kinderen, mama. Dat is een kletsverhaal. Ze hebben er meer dan genoeg van zichzelf.'

'En dat zegt iemand van de politie.'

'En daarom zal ik mijn kind dus nooit opsluiten.'

Ze bereikte haar auto zonder haar moeder tegen te komen. Ze deed haar best om een vaag gevoel van angst te onderdrukken, zacht zoemend in haar borstkas als een zwart insect dat daar opgesloten zat. Ze haatte het, dat gevoel dat haar moeders zorgelijkheid en angst zich in haar probeerden te nestelen.

Ze ging in de auto zitten en belde de centralist voor het adres. Piazza de' Renzi in Trastevere. Vlak bij het werk en ver van huis.

Caterina reed door het centrum, stak de Tiber over bij de Ponte Vittorio Emanuele II en vroeg zich af of ze de snelste route had genomen. Ze volgde de bocht van de rivier en voerde haar snelheid op de verlaten weg op. Toen sloeg ze rechts af, zette haar auto midden op de Piazza Trilussa, tot ergernis of vermaak, dat was moeilijk te zeggen, van een groepje door bierflesjes omringde zwervers, en liep door twee donkere straten naar de Piazza de' Renzi. Uit het duister kwam een agent tevoorschijn die zo jong was dat hij meer op een als politieman verkleed kind leek. Hij bestudeerde haar identiteitskaart en noteerde haar naam. Na nog een paar stappen stond ze op de kleine piazza, samen met vier agenten in uniform, de lijkwagen, de al aanwezige lijkschouwer en vijf man van de technische recherche die in een zee van halogeenlicht aan het eind van het pleintje aan het werk waren. Zelfs van een afstand herkende ze het eigenaardig gevormde hoofd van Rospo al. Die ander was hoe-heet-ie-oook-al-weer, Di Ricci.

Blume was nergens te bekennen en ze zag ook geen andere rechercheurs, dus wist ze niet goed wat ze nu moest doen. Tussen een magnoliaboompje en wat kleine auto's in zag ze iets donkers op de grond liggen, dankzij het contrast met de witte pakken van de technisch specialisten die daar bezig waren. Het drong tot haar door dat ze laat gebeld was.

Ze pakte haar opschrijfboekje uit haar schoudertas en begon aantekeningen te maken. Het pleintje was trapezevormig, met de korte kant aan de overzijde, waar het lijk lag. Ze was vanaf links uit de Vicolo de' Renzi komen lopen en de plaats van het misdrijf lag vlak voor een restaurant, Casetta di Trastevere. Aan haar rechterhand lag nog een straatje met een onbekende naam waarlangs je de piazza kon verlaten nog voordat je er goed en wel op stond. Tegenover haar vormde een roze gebouw met een lager oranje gebouw een afgesloten hoek van het pleintje. Twee agenten uit een ander district stonden in het donker zacht met elkaar te praten. De een was gezet, kaal, had een onderkin en leek instructies te geven aan de ander. Die was vrij normaal gebouwd, maar had wel een echte cen-

tenbak met vooruitstekende onderlip waarmee het goed regen-druppels vangen was.

Caterina moest nog iets te weten zien te komen voordat ze Rospo aan de tand ging voelen, dus vroeg ze: 'Wie heeft het lijk gevonden?'

De kale agent wachtte even met zijn antwoord en nam haar eerst uitgebreid op voordat hij in de richting van Rospo en Di Ricci knikte.

'Die twee genieën daar,' zei hij. 'Vraag het die gast met dat grote glimmende hoofd maar.'

Caterina liep naar Rospo. Die begon haar met zijn ogen uit te kleden en verschikte onderwijl zijn zaakje in zijn grijze pantalon. 'Kijk eens aan. Wie hebben we daar?'

'Heb jij het lijk aangetroffen?' vroeg Caterina.

Rospo stak zijn handen in de lucht. 'Ik beken.'

Caterina wist even niet hoe ze nu verder moest. Ze had het gevoel dat Di Ricci achter haar rug gebaren stond te maken. Waarschijnlijk masturbatiegebaren met stotende heupen en handen die zich om tieten sloten. Rospo had duidelijk ergens schik in.

Ze draaide zich zo snel om dat ze Di Ricci betrapte op zijn toneelstukje. De man was bijna veertig. 'Jij daar,' zei ze, 'loop naar die twee die daar in het donker staan en ga de toegangen naar de piazza bewaken. Je kunt achter ons gaan staan, waar die twee straten bijna samenkomen.' Ze wees naar links. 'Laat alleen de chercheurs erdoor, verder niemand.'

Di Ricci bleef gewoon staan. Hij zei: 'Het gaat hier om een dode zwerver. Een zwerver die de pijp uit is omdat hij met zijn kop op straat is gevallen.'

Rospo zei: '*Sovrintendente* Grattapaglia geeft hier de bevelen.'

'Is hij hier?' vroeg Caterina.

'Nee, maar hij komt zo. Dan worden de taken verdeeld.'

'Wie heeft de vondst van het lijk gemeld?'

'Ik,' zei Rospo. 'Twee Duitsers zagen hem op straat liggen en gingen meteen terug naar het hotel om het de manager te vertellen. Zo gaat dat kennelijk in Duitsland, een lijk zien en meteen naar de dichtstbijzijnde hotelmanager stappen. Kloteduitsers...' spuugde hij eruit.

‘Is het slachtoffer geïdentificeerd?’

‘Zeker.’

‘Door wie?’

‘Deze jongen weer,’ zei Rospo. ‘Ik zie die vent niet voor het eerst. Een Engelse zwerver. Woont hier al jaren. Hij schildert en zuipt. Gaat soms op de vuist, ook al moet hij al een jaar of zeventig zijn. Bijna bewonderenswaardig. Buurtbewoners klagen al jaren over hem: pissen in portieken, lallen op straat.’

‘Zwerver?’

‘Kunstenaar mag ook. Hoe dan ook, toen ik zag wie het was, heb ik die Duitser gezegd dat hij moest opzouten naar zijn hotel, en toen hebben Di Ricci en ik hem overeind proberen te krijgen om hem naar huis te laten lopen. We hebben hem een paar meter gesleept, maar ik had meteen door dat hij niks deed en behoorlijk koud aanvoelde, dus hebben we hem weer neergelegd, de centrale gebeld en om assistentie verzocht.’

‘Je hebt een lijk een paar meter versleept?’ vroeg Caterina.

Rospo haalde zijn schouders op. ‘We hadden hem al zo vaak overeind geholpen. Hoe konden wij weten dat hij deze keer dood was? Maar goed, we hebben hem weer teruggelegd. Kan gebeuren, toch?’

‘Dus die twee technisch specialisten zijn bezig op de plek waar het lijk oorspronkelijk lag?’ Ze wees naar twee man die zich op een paar meter afstand van hun collega’s bevonden en naar het plaveisel keken.

‘Ja, ongeveer, misschien iets meer naar links en iets verder naar achteren,’ zei Rospo.

‘Je hebt niet de behoefte om ze te vertellen dat de plek waar je het lijk hebt aangetroffen iets verderop ligt?’

‘Zo precies weet ik het niet. Bovendien hebben ze daar waarschijnlijk al gekeken. Er valt niets te zien.’

Caterina liep ernaartoe en bleef buiten de cirkel van technisch specialisten staan. Geen van hen zag haar staan. Het slachtoffer lag op zijn rug, alsof hij naar de sterren wilde kijken. Hij had een wit baardje dat niet bij een zwerver paste. Zijn haar was wit en gekruld en die krullen waren achter op zijn hoofd het langst. Het maanlicht

dat door de magnoliabladeren scheen zorgde voor een grillig patroon op het naar boven kijkende gezicht. Caterina bewoog een beetje van links naar rechts, maar het patroon bleef hetzelfde. Ze realiseerde zich dat er rimpels en littekens op de linkerwang van de man zaten. Het zag eruit als een oude brandwond. Ze durfde te wedden dat hij die baard had laten staan om dat te verbergen. Ze voelde hoe haar nekspieren zich spannen en er een rilling door haar heen ging. Toen ze zich omdraaide stond Rospo daar.

‘Hij lag ongeveer hier.’ Hij knielde alsof hij naar iets op zoek was, stond weer op, veegde het stof van zijn knie en knikte.

‘Ja, nee, wacht. Misschien was het iets meer die kant op. Laat maar. Laten we het er maar op houden dat het hier was.’

‘En wat deed je toen?’

‘Toen de ambulance onderweg was, probeerde ik zijn pols te voelen, maar ik voelde niets. Na twintig minuten kwam de ambulance en werd een verdacht overlijden vastgesteld. Er werd een forensisch team bijgehaald. De vermoedelijke doodsoorzaak is stomp hoofdletsel.’

Caterina keek of de agenten in uniform de toegangen naar de piazza inderdaad hadden afgesloten, zoals ze hun opgedragen had. Dat was niet gebeurd. Toen zag ze tot haar grote opluchting commissaris Blume en inspecteur Panebianco op haar afkomen. Blume droeg een tas die hij naast haar op de grond zette. Hij ritste hem open, haalde er een paar latex handschoenen uit en trok ze aan. Panebianco deed hetzelfde en daarna was het wachten op haar. Enigszins opgelaten plukte Caterina twee handschoenen uit de doos en trok ze aan, wat haar twee keer zoveel tijd kostte als Blume.

Blume knikte naar Rospo, draaide zijn hoofd omlaag naar zijn tas en wees met de punt van zijn schoen naar een rol afzetlint. Rospo pakte hem op, maar Blume schudde fel zijn hoofd en zei: ‘Wat nou? Kun je helemaal niets zelf bedenken?’

Rospo was weg. Blume vroeg Caterina alles op te schrijven wat ze zag. Maar eerst wilde hij van haar de namen weten van iedereen die daar rondliep en van alle politiemensen die waren opgeroepen.

Toen vroeg hij of er sinds haar aankomst iets aan de plaats delict veranderd was of dat iemand iets met het lijk had gedaan. Maar net

toen ze met haar ingewikkelde antwoord was begonnen, onderbrak hij haar al.

‘Het is goed. Ik weet al van Rospo’s gesleep met het lijk. Ik wilde alleen maar weten of jij het wist.’

‘U stelde me op de proef?’ Ze bedacht opeens iets. ‘U bent niet net aangekomen, hè?’

‘Nee. Ik ben hier al een tijdje.’

‘U hebt het terrein niet afgesloten,’ zei Caterina, een beetje pissig omdat er zo met haar gesold werd.

‘Dat heb ik wel gedaan. Je hebt niet goed gekeken. Jouw wegafzetting was prima, maar ik heb ervoor gekozen om de Vicolo del Moro af te sluiten. Dan heb je in één klap alle toegangswegen tot de piazza te pakken. Eén afsluiting in plaats van twee. Dat scheelt mankracht. We maken het gebied later wel kleiner, als de mensen wakker worden en naar hun werk gaan.’

‘Aha,’ zei Caterina.

Blume wees naar een stapel straatstenen en zand bij de muur van een café en zei: ‘Zet straks ook die stapel stenen af met tape. Die kunnen nog van belang zijn.’

‘Oké,’ zei Caterina.

Blume klapte zijn handpalmen tegen elkaar. ‘En, vind je het een beetje leuk, inspecteur?’

‘Ik ben blij dat ik erbij ben, als u dat bedoelt,’ zei Caterina.

‘Als ik dat had bedoeld, had ik gevraagd of je blij was om erbij te zijn,’ zei Blume. ‘Vind je het niet leuk dan?’

Caterina dacht aan haar zoon die zonder haar wakker werd, aan de dode zwerver met de witte baard die een paar meter verderop lag en aan de minachting die ze in de ogen van de agenten had gezien toen ze ze een opdracht probeerde te geven. ‘Leuk is niet helemaal het goede woord, het is eerder...’ Ze zweeg toen ze bedacht dat Blume niet stond te wachten op haar poging om haar gedachten te verwoorden.

Blume bevestigde haar vermoeden door ter zake te komen. ‘Dus Rospo en zijn maat hebben het lijk verplaatst. Nou, een goed begin is het halve werk. Ik denk dat ons voorlopig uitgangspunt moet zijn dat we hier weer met een beroving te maken hebben. Het is inder-

daad opnieuw een buitenlander...' Hij bukte en ze begreep dat zij geacht werd verder te gaan.

'Het slachtoffer...' begon Caterina.

'Misschien is hij niet eens een slachtoffer,' onderbrak Blume haar. 'Tenzij je pechvogels of sukkels ook als slachtoffers ziet, en in dat geval zijn wij allemaal slachtoffers.'

'Hij was gewoon een zwerver die met zijn kop op straat is gevallen en daaraan is overleden,' zei Caterina. 'Ik heb dit soort dingen ook met illegalen meegemaakt.'

'Gewoon een zwerver, hè?'

'Ik zeg niet dat een zwerver er minder toe doet,' zei Caterina.

'Het was geen morele terechtwijzing, inspecteur. Ik wil alleen maar zeggen dat je nooit weet waar een lijk toe kan leiden. Moordzaken kunnen kort of lang duren. Ga die straatstenen eens bekijken. Ik roep je zo meteen wel. O, en maak ook een situatieschets. Gewoon, van...' Hij wees om zich heen. 'Deze plek. Het is een mooi pleintje. Bijna een soort arena, vind je niet? Of een amfitheater of zoiets.'

Caterina pakte wat afzetlint, liep naar de stapel stenen en keek er wezenloos naar, op zoek naar hun betekenis. Inspecteur Panebianco, die niet had gegroet, stond naast Blume en maakte uitvoerig aantekeningen.

Ze keek naar het opschrijfboekje in haar hand en maakte zonder haar latex handschoenen uit te trekken een snelle schets van de piazza, inclusief de twee bomen, het restaurant, het café, de plantenbak met bodhiboom en de in visgraatformatie geparkeerde auto's midden op het pleintje; ze telde de auto's, de vastgeschroefde tafels en potplanten voor het restaurant en de ramen die uitkeken op de plaats delict. De daklijst van het hoge roze gebouw had een vreemde witte kleur, en ze begreep dat de zon al bijna opkwam boven de daken achter haar. Ze moest nu echt Elia gaan bellen om te horen hoe het met hem ging. Terwijl ze de ramen aan het tellen was, zwaaiden er twee bruine luiken open en kwam er een hoofd tevoorschijn dat ook weer snel verdween. Toen het weer verscheen, was het in het gezelschap van twee andere hoofden. De drie hoofden knikten vriendelijk toen het luik aan hun linkerkant zich opende en er nog een hoofd verscheen.

Ze keek naar de stenen, die netjes lagen opgestapeld alsof ze waren klaargelegd voor een goed georganiseerd oproer later op de dag. Ze pakte er een van de stapel, draaide hem om en staarde naar de grijze onderkant. Moest ze zoeken naar bloed, een pluk haar of naar botsplinters? Misschien had de moordenaar een steen gebruikt om zijn slachtoffer de hersens mee in te slaan, maar waarom zou hij die dan weer terugleggen op de stapel? In de rivier gooien zou veel logischer zijn. In een vuilcontainer dumpen zou ook kunnen en zelfs verstoppert onder een geparkeerde auto was denkbaar.

Als de commissaris haar doorzettingsvermogen of gehoorzaamheid op de proef stelde, zou ze hem niet teleurstellen. Ze bekeek dertig van de langwerpige kubussen die boven op de stapel lagen en legde er twee apart die aan de zijkant licht gehavend waren. Het idee dat de moordenaar de stenen weer netjes had opgestapeld nadat hij iemand midden op het door zestig ramen en deuren omringde pleintje had doodgeslagen, was volslagen belachelijk.

De fotograaf maakte foto's van een plek op de grond. Hij leek traag te werken, maar Caterina realiseerde zich dat hij in de korte tijd dat zij stond te kijken al een stuk of zes foto's had gemaakt, allemaal close-ups. Ze plaatsten een soort tent over het slachtoffer. Hij werd van boven weliswaar afgeschermd door de magnolia, en vanaf de straat door de geparkeerde auto's, maar er gingen steeds meer bruine luiken open met daarachter steeds meer hoofden die naar buiten keken. De zon bescheen nu de bovenste verdiepingen van het roze gebouw, waardoor het licht van de halogeenlampen op eens zwak en gelig oogde. Er waren meer agenten in uniform gearriveerd en daardoor waren de toegangen tot het pleintje nu wel goed bewaakt. De technisch specialisten waren aan het inpakken en Panebianco was nergens meer te bekennen.

De commissaris riep haar naam en wenkte haar. Ze zette zich schrap. Ze was niet bang voor lijken, maar dit was het eerste lijk dat ze als rechercheur zou zien.

Van Conor Fitzgerald verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Bloedhond

The publisher acknowledges subsidy from the Scottish Art Council
towards the publication of this volume.

ISBN 978 90 414 1665 0

© 2011 Conor Fitzgerald

© 2012 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Onno Voorhoeve

Oorspronkelijke titel *The Fatal Touch*

Oorspronkelijke uitgever Bloomsbury USA, New York

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Silas Manhood/Arcangel Images/Hollandse Hoogte

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen